

Landesbibliothek Oldenburg

Digitalisierung von Drucken

Gottlieb Christophori Harles Anthologia Graeca Poetica

Harless, Adolf Gottlieb Christoph

Baruthi, MDCCXCII.

VD18 13527622

Ex Tyrtaeo.

urn:nbn:de:gbv:45:1-18225

EX TYRTAEO *)

CARMEN I.

*) Tyrtaeus, Atheniensis, floruit anno 4to Olymp. XXIII. poeta fuit egregius; pede vero claudus, quem, bello secundo inter Messenios et Spartanos gesto, Athenienses Lacedaemoniis, ducem belli ab Atheniensibus petere, oraculo Delphis consulto, iussis, in contemtum misere. Iustin. III. 5. 4. Tyrtaeus vero compositis carminibus, quae pro concione recitaret, in quibushortamenta virtutis, damnorum solatia, belli consilia conscripserat, militibus paene fractis tantum ardorem intiecit, ut non de salute, sed de sepultura solliciti, proelium committerent, in eoque discederent superiores. Hac re praeclare gesta, Tyrtaeus ius ciuitatis, praemium, reportauit. Reliqua, quae ad Tyrtaei vitam pertineant, vide in *Klotzii* dissertatione erudita, de Tyrtaeo, subiuncta locupletissimae editioni, inscriptae: *Tyrtaei, quae supersunt, omnia, collegit, commentario illustrauit, edidit Christianus Adolphus Klotzius.* Altenb. 1767. 8. Atque, quum *Klotzius*, integerrimus olim amicus, nihil paene omisisset ad vocabula etiam singula, quae paullulum obscuriora essent, docte pulcreque, interdum vero iusto copiosius illustranda, ex commentario illius pauca tantummodo delibauimus, quae commodo eorum, quibus noster hic labor dicatus est, inferuire viderentur. In superiore editione plura iam contuleramus exemplaria. In praesenti sequuti sumus Brunck, qui primum inter *Analecta veterum poetarum graecorum*, tom. I. Argentor. 1772. 8. pag. 48. sqq. deinde inter *Gnomicos poetas Graecos*, ibid. 1784. pag. 59. sqq. recepit Tyrtaei reliquias. Separatim edita sunt Tyrtaei et Callini carmina, a *I. G. Brieger*, Zittau et Lipsiae 1790. 8. De prioris carminis elegantia vide, quae dicit *Robert. Louth* in libro de sacra poesi Hebraeorum pag. 20. exempli Gottingens. Theoticam interpretationem carminum Tyrtaei, quam elegantissimus *Weissus* vol. II. Lyrico-

Τεθνάμεναι γὰρ καλὸν ἐπὶ προμάχοισι πε- 1
σόντα

Ἄνδρ' ἀγαθὸν, περὶ ἧ πατρίδι μαρνάμενον.
Τὴν δ' αὐτοῦ πρόλιπόντα πόλιν καὶ πύονας 5
ἀγροὺς

Πτωχέυειν, πάντων ἐς' ἀνηρότατον,
Πλαζόμενον σὺν μητρὶ Φίλῃ καὶ πατρὶ γέροντι 5

Ἡασὶ τε σὺν μικροῖς κουριδίῃ τ' ἀλόχῳ.
Ἐχθρὸς γὰρ δὴ τοῖσι μετέσσετα, οὐς κεν ἴκηται,
Χρησ-

rum suorum carminum (*kleine Lyrische Gedichte*) p. 127-
129. inferuit, et Klotzius suae adiecit Tyrtaei editioni,
cum graecis componere verbis, multum iuuabit, quam-
quam paullo liberius verba Graeci poetae interdum ex-
presserit vir doctissimus.

v. 1. γὰρ, elegantissime in principio orationis paullo
vehementioris et concitatoris poni, obseruat *Krebsius*
in *Obsf. in N. T. e Iosepho* pag. 71 et 238. et multa
exempla e Iosepho profert. vide etiam *Homerum* II. α',
122. *Hoogeu.* ad *Viger.* de idiotism. VIII. 5. pag. 454.
eundem de particul. graecae Linguae pag. 190. 3.

καλὸν — πειρόντα. conf. *Hom.* II. ο' 496. ibique *Clark.*
eund. ad *Hom.* II. μ. 243. *Horat.* III. 2, 13. *Virg.* *Aen.*
II. 317.

v. 2. ἀγαθὸν v. ind. opponitur τῷ, κακὸς, de milite
timido. *Xenoph.* mem. *Socr.* III. 1. 9. qui est locus classi-
cus. *Horat.* I. 15, 28. *Tydidēs melior, h. c. fortior,*
patre.

περὶ ἧ π. v. *Hom.* *Odyss.* β, 245. et ε' 471. ibiq. *Clark.*

v. 4. Πτωχέυειν: quomodo πτωχεία et πείνια differant,
doceat *Aristoph.* *Plut.* 549. pag. 163. et *Ammon.* in πένης.
vide etiam ind. *Klotzius* multa collegit exempla Tyrtaei
sententiae similia, *Hom.* *Od.* δ' 342. Ad *Oppian.* *Ha-*
lieut. I. 277. *Conr. Rittershusius* plura contulit.

v. 6. Κούρ. ἄλ. vide indicem.

v. 7. Ego rescripsi *Melanchthon.* emendationem Ἐ. γὰρ δὴ.
Primo γὰρ δὴ eleganter auget vim sensus, et verterem uti-

Χρημοσύνη τ' εἰκὼν καὶ συγερῆ πενίη
 Ἄισχύνει τε γένος, κατὰ δ' ἀγλαὸν εἶδος
 ἐλέγχει,

10 Πᾶσα δ' ἀτιμία καὶ κακότης ἐπεταί.

Ἐἶθ' ἔτῳ ἀνδρὸς τοι ἀλωμένου οὐδεμί' ὦρη

Γίγνε.

que. vid. vers. 21. et Hoogeveen ad Viger. pag. 451. deinde δὴ, quod vulgo omittitur, a prima syllaba sequentis voculae τοῖς, propter adfinitatem soni facile potuit absorberi. — ἔχθιστος γὰρ τοῖσι Taylor coniecit, et reliqui receperunt. confer Homer. Iliad. XXIII. 533. sqq.

κεν] vide ad Callim. H. in Cerer. 27. et Hoogeu. de partic. pag. 77. n. 2. hoc loco construitur cum aor. 2. coniunctiui, et reddi potest ad quoscumque veniret, vel venerit, ab ἰκνέωμαι, venio.

v. 8. εἰκὼν, cedens, victus. compara Hom. Il. v', 224. Od. ζ', 158. praecipue Theognid. v. 177. etc. v. 388. v. 649. sqq.

v. 9. Ἄισχύνει, v. Bergler. ad Aristoph. Aues. 1451. τὸ γένος εἰ καταισχυνῶ, Familiae meae nolo esse dedecori.

v. 10. Ἀτιμία. Ita legendum censet Klotzius pro vulgari lectione, ἀθυμία, quam etiam dedit Vrsin. et defendit censor editionis Tyrtaei in Berolin. Bibliotheca vol. XII. part. I. Sermo enim esse videbatur Klotzio de turpitudine et ignominia, quae perferenda sit homini ignavo timidoque, non de desperatione animi. Atque legibus, iis, qui stationem relinquerent turpiterque auferent, ἀτιμία fuit constituta. vide Harpocration s. v. ἀτιμος; Taylor. ad Demosthen. tom. II. p. 310. Herodot. libr. VII. 229. et Valkenar. ad illum pag. 614. etc. adde Perizonii Anim. histor. pag. 245. Petitum in comment. ad LL. Atticas pag. 469, 470. edit. Wesselingii. Cel. Heyne in Ephem. lit. Gotting. plag. 95. a. 1784. vbi de Brunckii edit. Gnomiorum iudicat, melius legendum senset π. δ' ἀτιμί' οἱ (h. e. ἀντιμῶ) καὶ π. ε.

κακότης. labor, dolor, omnis generis mala. de hoc vocab. vid. Rittershus. ad Oppian. p. 212.

v. 11. ὦρη, v. indicem. — de partic. τοι vide ad Pythag. 24. Hominem sic errantem nemo prorsus curat.

Τίγνεται, ὄντ' αἰδῶς εἰσοπίσω τελέθει.
 Ουμῶ γῆς περὶ τῆσδε μαχώμεθα, καὶ περὶ
 παίδων

Θνήσκωμεν, ψυχέων μηκέτι φειδόμενοι.

Ἐνέοι, ἀλλὰ μάχεσθε παρ' ἀδμήλοισι μένοντες, 15

Μηδὲ φυγῆς αἰσχρᾶς ἄρχετε, μηδὲ φόβος.

Ἄλλὰ μέγαν ποιεῖτε καὶ ἄλκιμον ἐν φρεσὶ
 θυμὸν,

Μηδὲ φιλοψυχεῖτ' ἀνδράσι μαρνάμενοι,

Τὸς δὲ παλαιότερος, ὧν ἐκέτι γένατ' ἐλαφρὰ,
 Μὴ

v. 13. Ουμῶ, supple σύν· eum animo, h. e. fortiter, alacriter.

v. 14. ψυχέων] Quae habebant Graeci omnium carissima, vitam adeoque animam, vocabant ψυχὴν, vti bene obseruauit *Valckenar.* ad Theocrit. Adoniaz. v. 36. pag. 342. adde indicem.

v. 15. ἀλλὰ, agendum. Sic *Tyrtaeus* II. 1. confer *Hoogen.* de partic. pag. 8. *Viger.* et *Hoogen.* de Idiotism. gr. dict. p. 439. vide indicem.

v. 17. ε. φ. θυμ. Graecorum poetarum propria dicendi formula, quae apud Homerum, qui quidem pro ποιῶν adhibet τίθημι aut ἐντίθημι, saepe occurrit. De ποιῶν - θυμὸν vid. *Valken.* ad Herodot. III. p. 206.

v. 19. τ. παλαιστ. intellige κατὰ τὰς παλ. verte, quod autem ad senes adtinet. Sic infra *Bion.* I. 90. v. *Klotz.* et *Dorwill.* ad *Charit.* p. 642. vbi bene multos auctores in suas vocat partes, et p. 669. *Wesseling.* ad Herodot. C. VIII. pag. 691. Pari modo *Genitiuus* absolutus ponitur. *Xenoph.* M. S. I. 3. 8. ἀφροδισίων, scil. περὶ, quod ad res Venereas adtinet. Ἰμῶν ἕνεκα, ad vos quod adtinet, *Phalar.* epist. ed. *Lenep.* pag. 62. v. 7. vide *Valchen.* praemissas adnotationes pag. XIII. *Koepfen* tamen in sua *Anthologia* etc. anacoluthon arbitrans vertit: Die Alten, deren Kniee nicht mehr so leicht sind — o verlasset diese Greise nicht!

20. Μὴ καταλείποντες Φεύγετε τὰς γεραίους.
 Ἄισχρὸν γὰρ δὴ τῆτο, μετὰ προμάχοισι πε-
 σόντα

Κεῖσθαι πρόσθε νέων ἄνδρα παλαιότερον,
 Ἦδη λευκὸν ἔχοντα κάρη, πολιὸν τε γένειον,
 Θυμὸν ἀποπνεύοντ' ἄλκιμον ἐν κονίῃ,
 25 Ἀιματοέοντ' αἰδοῖα Φίλαις ἐν χερσὶν ἔχοντα,
 (Ἄισχρὰ τὰ γ' ὀφθαλμοῖς καὶ νεμεσητὸν
 ἰδεῖν)

Καὶ χροῖα γυμνωθέντα· νέοισι δὲ πάντ' ἐπέει-
 κεν·

Ἦ Οφθ

v. 22. κῆσθαι. De interfecto et extento crebro vsur-
 patur: pariter vsurpant Latini verbum *iacere*. Vide
Heusing. ad Aesop. fab. 72. p. 60. et ad *Vechner.* Helle-
 nolex. pag. 488. *Klotz.* ad Tyrt. pag. 52. et *Stauer.* ad
 Cornel. Nepot. VIII. 2. n. 6.

v. 23. conf. *Hom.* Il. ὦ. 516. *Ouid.* Metam. VIII. 528.

v. 25. Poeta summum pudoris verecundiaeque stu-
 dium in ipsa morte eleganter indicare videtur: *cruenta*
pudenda suis manibus tegens. *Ouid.* Metam. XIII. 479.
 Pari modo Caesar vulneratus in curia apud Suet. vita
 Caes. c. 82. sinistra manu sinum ad ima crura deduxit,
 quo honestius caderet, etiam inferiore corporis parte
 velata.

v. 26. De νεμεσ. vid. indicem.

v. 27. γυμνωθ. S. Turpe erit, senem iacere spoliatum
 armis. His enim priuari cum apud alias gentes (v.
Freinshem. ad Curt. IV. 12.) tum apud Lacedaemonios
 turpissimum iudicabatur. confer *Perizon.* Animadu. hi-
 stor. p. 245. de γυμνωθ. v. indic.

νέοισι. totus locus hic subobscurus expressus est ex *Hom.*
 Il. X, 71. et eius sensus hic est, iudice *Klotzio*: in iuue-
 nibus, donec florem aetatis habent, (in Graeco est mu-

"Ὄφρ' ἄρα τῆς ἡβῆς ἀγλαὸν ἄνθος ἔχει,
 Ἀνδράσι μὲν θνητὸς ἰδεῖν, ἐρατὸς δὲ γυναιξί
 Ζῶος ἔων, καλὸς δ' ἐν προμάχοισι πεσῶν, 30
 Ἄλλ' αὖ τις ἐν διαβάσι μενέτω ποσσὶν ἀμφοτέρωσι
 Στηριχθεῖς ἐπὶ γῆς, χεῖλος ὀδῶσι δακῶν.

C 2

CAR-

tatio numeri, vt saepe, ita vt vel genus mutetur et ἀπὸ
 τῆ κοινῆ nomen quoddam repetatur; c. g. Xenoph. mem.
 I. 11. pag. 43. τὸ θεῖον — αὐτὸς; vbi vide cl. Ernesti,) omnia commode conspici ab aliis possunt: iuuenis et
 viuens viris mulieribusque amabilis visu, et in prima
 acie cadens pulcer est.

v. 28. Ὄφρα, quamdiu. v. Hoogen. de partic. II. p. 1026.
 De ἄρα vide ad Callim. H. in Cerer. 113. — ἡβῆς ἄνθος.
 Poetae vtriusque linguae et omnium gentium elegantio-
 rum a floribus, hortis, plantis etc. sumpta frequenter
 transtulerunt ad iuuentutis tempora indicanda compa-
 rantque lubenter cum floribus primam vitae aetatem.
 Hom. Il. v', 484. etc. ac Rittershusius ad Oppian pag.
 136. bene monuit, exemplisque illustravit, quod opti-
 mum purissimumque fuerit in quaque re, id florem rei ad-
 pellasse veteres. adde Warton. ad Theocr. XIII. 27.
 Hinc apud Aeschyl. Prom. 23. χρυσῆς ἄνθος. Infra Pindar.
 Ol. I. 23. conf. Heinsius ad Sil. Ital. III. 84.

v. 31. Ἄλλ' αὖ τις. vos vero, aedum quisque v. ind. sub
 v. τις et διαβαίνω et ad v. 15. Ultimos duo versus, in
 carmine iterum obuios, hic omisit Brunck.

v. 32. στηριχθεῖς] στηρίζω proprie dicitur de corpore
 debili et infirmo, quod innititur baculo, vt et de cor-
 pore, quod cibo et potu sustentatur et firmatur. vide
 Lamb. Bosii Exercitt. in N. T. ad Roman. I. 11. Pro-
 tenso itaque altero pede, qui terrae, tamquam baculo,
 infixus firmiter stet, gradum quilibet vestrum componat
 ad pugnandum atque excipiendum hostem, tanto ardore
 et animo, vt prae cupidine dimicandi et vincendi denti-
 bus infrendens labia mordeat. Nam in verbis χ. οδῶ. δακ.
 pulcrum picturam incensi militis, qui labia mordeat,
 siue, vt minus sentiat dolores e vulneribus percipien-

CARMEN II.

1 Ἄλλ' Ἡρακλῆος γὰρ ἀνικίτης γένος ἐσέ,
 Θαρσεῖτ, ὕπω Ζεὺς ἀνχένα λοξὸν ἔχει.
 Μήδ' ἀνδρῶν πληθὺν δειμαίνετε, μηδὲ Φο
 βεῖσθε,
 Ἴθὺς δ' ἐς προμάχους ἀσπίδ' ἀνὴρ ἔχέτω,
 5 Ἐχθρὰν μὲν ψυχὴν θέμενος, θανάτου δὲ με
 λαίνας
 Κῆρας, ἴσ' ἀνγαῖσιν ἠελίοιο, Φίλας.

dos, siue ut terribilior sit hostibus, animaduertit Klotzius, et excitat Aristoph. Vesp. 1078. vbi Steph. Bergler et Scholiast. sunt conferendi. Sic Ammian. Marcell. XVI. 12. Silius Ital. V. 526. (vbi Heinsius et Drakenb. plura excitarunt loca) *Labitur infelix, atque appetit enervento Tellurem exspirans.*

1. ἀλλ'. *Agedum.* vide ad Tyrt. I. 15. *Hercules inuidus, ἀνικίτος,* in antiquis monumentis haud raro occurrit. v. *Montefalcon Antiqq. Expliq.* tom. I. p. II. tab. 134. aliosque a Klotzio laudatos. Ex progenie Herculis Spartaē reges fuere, et haec nobilitas toti generi tribuitur. confer. *Cornel. Nepot. XVII. c. I. 2.* ibique a me et Stauerio notata. Sens. Memores estote auctoris generis vestri fortis atque inuicti, et intrepidi estote, firmam habete fiduciam.

2. Iupiter transuersum ceruicem nondum habet, h. e. nondum nobis irascitur, nondum nos contemnit, neque saum nobis auxilium denegat: sed fauet adhuc et propitius est. *Respicere* enim dicuntur dii, quando operantur, iuuant et curant aliquid: contra oculos auertere, aut tergum ostendere, irae diuinæ signum credebatur.

5. 6. vulgo Ἀνγαῖσιν κῆρας ἠελίοιο φίλας. sed Klotzius amplectitur viri cuiusdam docti in Obsf. Miscell. vol. I. tom. I. pag. 128. emendationem: μελαίνας κῆρας ἼΣ' (in *star, aequae*) ἀνγαῖσιν ἠελίοιο φίλας, et Brunck rescripsit. Sensus est: vitam habe inimicam, hoc est contemne, mor-

Ἴσε γὰρ ὡς Ἄρεως πολυδακρύου ἔργ' ἀρίδηλα,
 Εὖ δ' ὄργην ἐδάητ' ἀργαλέου πολέμου.
 Καὶ πρὸς Φευγόντων τε διωκόντων τ' ἐγένεσθε,
 Ὡ νεοί, ἀμφοτέρων δ' εἰς κόρον ἤλάσατε. 13
 Ὅι μὲν γὰρ τολμῶσι παρ' ἀλλήλοισι μένοντες
 Ἔς τ' αὐτοσχεδίνην καὶ προμάχους ἰέναι,
 Παιρότεροι θνήσκουσι, σάουσι δὲ λαὸν ὀπίσσω,
 Τρῆσαντων δ' ἀνδρῶν πᾶσ' ἀπόλωλ' ἀρετή·
 Ὅυδεὶς ἄν ποτε ταῦτα λέγων ἀνύσειεν ἕκαστα, 15
 Ὅσσ', εἰάν αἰσχρὰ πάθῃ, γίγνεται ἀνδρὶ
 κακὰ.

Ἄργαλέον γὰρ ὀπίσθε μετάφρενον ἔσι δαΐζειν
 Ἀνδρὸς Φεύγοντος δηΐω ἐν πολέμῳ.

Ἄισχρὸν δ' ἔσι νέκυς κατακείμενος ἐν κονίῃσι
 Νῶτον ὀπίσθ' αἰχμῇ δουρὸς ἐληλαμένος.

C 3

Ἄλλά

tis atra fata, h. e. mortem (v. Mimnerm. II. 5.) aequae
 ac lucem solis, h. e. vitam ama. Ἄυγαὶ ἡελίς idem est
 ac φάος ἡελίς vita. v. Theogn. 426. al.

8. ὄργην, h. l. ingenium, i. e. conditionem. v. Klotz.

9. πρὸς (pro vulgato μετά) ex cod. recepit Brunck. a
 partus - fuistis.

14. τρῆσαντ.] poet. a τρέω, deinde τρέμω, tremo. in
 vers. superiore post ὀπίσσω supple ὄντα.

15. λέγων ἀνύσειεν est Graecismus: ἀνύω perficio cum
 participio λέγων innuit promptitudinem dicendi. S. nemo
 prorsus singula illa mala, (quae turpiter fugientem e
 proelio insequuntur, infamia, mors, v. carmen supe-
 rius,) verbis subito promteque explicaret. v. Plut. Ari-
 stoph. 413. Daruills ad Chariton. pag. 560. Viger. et
 Hoogeu. de Idiotism. gr. dict. VI. 2. pag. 350.

18. πόλεμος, vt Latinorum bellum, saepe ponitur pro
 proelio, pugna.

19. κατακείμενος, vide ad Tyrt. I. v. 22.

20. in tergo cuspidē hastae vulneratus: in tergo autem

Ἄλλὰ τις εὐ διαβαῖς μενέτω ποσὶν ἀμφοτέροισι,
 Στηριχθεῖς ἐπὶ γῆς, χεῖλος ὀδῶσι δακῶν,
 Μήρους τε, κνήμας τε κάτω, καὶ σέρνα, καὶ
 ὤμους

Ἄσπίδος εὐρείης γαστρὶ καλυψάμενος.

25 Δεξιτερῇ δ' ἐν χειρὶ τινασσέτω ὄβριμον ἔγχος,
 Κινεῖτω δὲ λόφον δεινὸν ὑπὲρ κεφαλῆς.

Ἐρδων δ' ὄβριμα ἔργα, διδασκέσθω πολεμίζων,
 Μηδ' ἐκτὸς βελέων ἐσάτω ἀσπίδ' ἔχων.

Ἄλλὰ τις ἐγγὺς ἰὼν αὐτοσχεδὸν ἔγχει μακροῦ

30 Ἡ ἔϊφει οὐτάζων, δῆϊον ἀνδρ' ἐλέτω.
 Καὶ πόδα παρ' ποδὶ θεῖς, καὶ ἐπ' ἀσπίδος
 ἀσπίδ' ἐρείσας,

Ἐν

vulnera accipere, apud Graecos, praecipue Lacedaemonios, et Romanos turpissimum habebatur.

v. 21. 22. vide ad prius Tyrtaei carmen v. 31. 32.

24. γαστρὶ ventre, vel. h. l. vt Hertelius bene vertit, umbone, audacter dicitur: a Graecis vero plurimas corporis humani partes ad alias res audacius transferri, vberime docet Klotz. S. se totum lato clypeo contegens. adde Brieger.

26. δεινός, vide ad Pythagor. 44. Cristis autem in galeis utebantur non solum ad ornatum, sed etiam ad terrorem incutiendum, vt Klotz late docet. adde Io. Iac. Witteri sub praesidio Io. Henr. Lederlini habitam disput. de Galeis veterum. Argentor. 1716. in primis cap. 3. pag. 12. sqq.

28. ἐκτὸς βελέων malim, vti nostrates; außer dem Wurf, βέλος enim denotat et telum, et icium. Sens. quilibet ita stet, et ita clypeum teneat ac moderetur, vt a telo iciumque non possit feriri ac vulnerari.

29. ἐγγὺς ἰὼν et ἀνδρ' ἐλέτω, imitatus paene videtur Virgil. X. Aen. 632. totas implicuere inter se legitque virum vir. Idem certe sensus est.

31. Locis a Klotzio adlatis, de phalange et militi-

Ἐν δὲ λόφῳ τε λόφῳ καὶ κυνέην κυνέη,
 Καὶ σέρνον σέρνω πεπλημένος ἀνδρὶ μαχέσθω,
 Ἡ ξίφος κώπην, ἢ δόρυ μακρὸν ἐλών.
 Ἕμεῖς δ', ὧ γυμνῆτες, ὑπ' ἀσπίδος ἀλλοθεν³⁵
 ἄλλος

Πτώσσοντες, μεγάλοις σφάλλετε χειρμαδίῳις,
 Δούρασί τε ξεσοῖσιν ἀκοντίζοντες ἐς αὐτοῦς
 Τοῖσι πανοπλίαις ἐγγύθεν ἰσάμενοι.

bus in acie dense stantibus, adde Curtium III. 2. 13. Macedonum acies torua sane et inculta, clypeis hastisque immobiles cuneos et conferta robora virorum tegit. Ipsi phalangem vocant peditum stabile agmen, vir viro, armis arma conferta sunt.

33. πεπλημεν. pro vulgato πεπαλημένος, scripsit Brunck, et interpretatur πελαδαῖς, πλησιάζων.

35. 36. ὑπ' ἀσπίδος - πτώσσοντες, sub scuta vos abscondite. Plerumque alias metus notionem et actionem adiunctam habet verbum. σφάλλετε, minus vsitatum, magisque poeticum hoc vocabulum praefert Klotzius alteri, quod etiam dedit Vrsinus, βάλλετε: sensus vero idem est: grandes iacite lapides.

38. τοῖσι πανοπλίαις, rescripserunt Vrsinus, Hertel etc. et placet Klotzio, quem vide. sed quam Brunck e cod. Stobaei rescripsit lectionem, eam ego recepi. pro ἐγγύθεν vulgo etiam πλησίον. S. stantes prope grauis armaturae milites.

CALLINI EPHESII ELEGIA *).

Ἴ Μέχρῃς τεῦ κατὰ κείθε; κοτ' ἄλκιμον ἔξετε
 θυμὸν,

Ἔν νεοῖ; εἰδ' αἰδέϊδ' ἀμφιπερικτίονας,

Ἔνδε λίην μεθιέντες; ἐν εἰρήνῃ δὲ δοκεῖτε

Ἦδαί· ἄταρ πόλεμος γαῖαν ἅπασαν ἔχει.

Καί

*) *Stobaei* auctoritate Sermon. XXXXIX. *Brunck*, quem in textu sequutus sum, *Gnomicis poetis gr.* pag. 58. et *I. G. Brieger* l. c. pag. 41 sqq. hanc elegiam, vel potius hoc Fragmentum, tribuerunt *Callino*. Inter reliquias *Tyrtaei* post alios recepit *Klotz*, pag. 97. sqq. qui singula copiose explicuit atque illustravit, et ad quem magistros ablegamus. Quisquis auctor est, imitatio *Tyrtaei* esse videtur.

v. 1. μέχρῃς τεῦ (h. e. τινος,) scil. χρόνα et κότ' ion. pro πότε.

v. 2. compara *Hom.* Il. ε. 529. sqq. — ἀμφιπερικτίονας sunt in genere οἱ περιουκῆντες, in specie οἱ περιουκῆντες Σπάρτην τὴν μητροπόλιν, *Lacedaemonii*, cuiuscumque fuerint urbis *Laconicae* ciues, excepta *Sparta*, *Spartiatum* imperio parentes. v. *Valcken.* ad *Herodot.* IX. pag. 696. Quae significatio propria si menti obuersata est poetae, elegia haec ad alium, quemcumque *Alexandrinum* forsan *Tyrtaei* imitatore[m] potius, quam ad *Callinum*, *Ephesios* suos, ad fortitudinem animumque capiendum, excitaturum, referenda videtur.

v. 3. Ἦδαί eleganter vsurpatur de otiosis, desidiis, pugnam detrectantibus. nubem exemplorum collegit *Klotzius*.

v. 4. Versum, qui deest, *Camerarius* ex ingenio sic suppleuit: Εὐ νύτις ἀπὶ δὲ θεῶν ἐναντιβίως πολεμίζαν. Sequens autem versus est grauis exhortatio ad fortitudinem, nobilitatem et constantiam animi.